

Wierzę w życie wieczne

Katechizm Kościoła Katolickiego
1020-1029

Chrześcijanin, który łączy własną śmierć ze śmiercią Jezusa, widzi śmierć jako przyście do Niego i jako wejście do życia wiecznego. Gdy Kościół po raz ostatni wypowiedział nad umierającym chrześcijaninem słowa przebaczenia i rozgrzeszenia Chrystusa, gdy naznaczył go po raz ostatni umacniającym namaszczeniem i w Wiatyku dał mu Chrystusa jako pokarm na drogę, mówi do niego ze spokojną pewnością:

Duszo chrześcijańska, zejdź z tego świata w imię Boga
Ojca wszechmogącego, który cię stworzył; w imię Jezusa
Chrystusa, Syna Boga żywego, który za ciebie cierpiał;
w imię Ducha Świętego, który na ciebie zstąpił.
Obyś dzisiaj spoczęła w pokoju i zamieszkała na świętym
Syjonie z Najświętszą Bogą Rodzicielką, Maryją Dziewicą,
ze świętym Józefem i wszystkimi Aniołami i Świętymi
Bożymi... Polecam Cię wszechmogącemu Bogu i oddaję
twojemu Stwórcy, abyś powrócił do Tego, który Cię
uksztaltował z mułu ziemi. Gdy opuścisz to życie,
niech na twoje spotkanie wyjdzie Najświętsza Maryja
Panna, Aniołowie i wszyscy Święci...
Obyś widział twarzą w twarz swojego Odkupiciela
(Sakramenty chorych, Modlitwy przy konających).
(KKK 1020)

I. Sąd szczegółowy

Śmierć kończy życie człowieka jako czas otwarty na przyjęcie lub odrzucenie łaski Bożej ukazanej w Chrystusie (Por. 2 Tm 1, 9-10). Nowy Testament mówi o sądzie przede wszystkim w perspektywie ostatecznego spotkania z Chrystusem w Jego drugim przyjściu, ale także wielokrotnie potwierdza, że zaraz po śmierci każdego nastąpi zapłata stosownie do jego czynów i wiary. Przypowieść o ubogim Łazarzu (Por. Łk 16, 22) i słowa Chrystusa wypowiedziane na krzyżu do dobrego łotra (Por. Łk 23, 43), a także inne teksty Nowego Testamentu (Por. 2 Kor 5, 8; Flp 1, 23; Hbr 9, 27; 12, 23) mówią o ostatecznym przeznaczeniu duszy (Por. Mt 16, 26), które może być odmienne dla różnych ludzi (KKK 1021).

Każdy człowiek w swojej nieśmiertelnej duszy
otrzymuje zaraz po śmierci wieczną zapłatę
na sądzie szczegółowym, który polega na odniesieniu
jego życia do Chrystusa
i albo dokonuje się przez oczyszczenie
(Por. Sobór Lyoński II: DS 857-858;
Sobór Florencki II: DS 1304-1306; Sobór Trydencki: DS 1820),
albo otwiera bezpośrednio wejście do szczęścia nieba
(Por. Benedykt XII, konst. Benedictus Deus: DS 1000-1001;
Jan XXII, bulla Ne super his: DS 990),
albo stanowi bezpośrednio potępienie na wieki
(Por. Benedykt XII, konst. Benedictus Deus: DS 1002)
(KKK 1022).

Pod wieczór naszego życia
będziemy sądzeni z miłości
(Św. Jan od Krzyża, Sentencje).

II. Niebo

Ci, którzy umierają w łasce i przyjaźni z Bogiem
oraz są doskonale oczyszczeni,
żyją na zawsze z Chrystusem.

Są na zawsze podobni do Boga,
ponieważ widzą Go „takim, jakim jest”

(1 J 3, 2),

twarzą w twarz

(Por. 1 Kor 13, 12; Ap 22, 4):

Powagą apostolską orzekamy, że według powszechnego rozporządzenia Bożego dusze wszystkich świętych... i innych wiernych zmarłych po przyjęciu chrztu świętego, jeśli w chwili śmierci nie miały nic do odpokutowania... albo jeśliby wówczas miały w sobie coś do oczyszczenia, lecz doznały oczyszczenia po śmierci... jeszcze przed odzyskaniem swoich ciał i przed Sądem Ostatecznym, od chwili Wniebowstąpienia Zbawiciela, naszego Pana Jezusa Chrystusa, były, są i będą w niebie, w Królestwie i w raju niebieskim z Chrystusem, dołączone do wspólnoty aniołów i świętych. Po męce i śmierci Pana Jezusa Chrystusa oglądały i oglądają Istotę Bożą widzeniem intuicyjnym, a także twarzą w twarz, bez pośrednictwa żadnego stworzenia
(Benedykt XII konst. Benedictus Deus: DS 1000;
por. Sobór Watykański II, konst. Lumen gentium, 49)
(KKK 1023).

To doskonałe życie z Trójcą Świętą,
ta komunia życia i miłości z Nią,
z Dziewicą Maryją, aniołami i wszystkimi świętymi,
jest nazywane „niebem”.

Niebo jest celem ostatecznym
i spełnieniem najgłębszych dążeń człowieka,
stanem najwyższego i ostatecznego szczęścia
(KKK 1024).

Życ w niebie oznacza „być z Chrystusem”
(Por. J 14, 3; Flp 1, 23; 1 Tes 4, 17).

Wybrani żyją „w Nim”,
ale zachowują i – co więcej – odnajdują tam swoją
prawdziwą tożsamość, swoje własne imię (Por. Ap 2, 17):

Życ, to być z Chrystusem;
tam gdzie jest Chrystus,
tam jest życie i Królestwo
(Św. Ambroży, Expositio Evangelii secundum Lucam,
10, 121: PL 15, 1834 A)
(KKK 1025).

Jezus „otworzył” nam niebo
przez swoją Śmierć i swoje Zmartwychwstanie.
Życie błogostawionych polega
na posiadaniu w pełni owoców odkupienia
dokonanego przez Chrystusa,
który włącza do swej niebieskiej chwały tych,
którzy uwierzyli w Niego i pozostali wierni Jego woli.
Niebo jest szczęśliwą wspólnotą tych wszystkich,
którzy są doskonale zjednoczeni z Chrystusem
(KKK 1026).

Tajemnica szczęśliwej komunii z Bogiem
i tymi wszystkimi, którzy są w Chrystusie,
przekracza wszelkie możliwości
naszego zrozumienia i wyobrażenia.
Pismo święte mówi o niej w obrazach:
życie, światło, pokój, uczta weselna, wino królestwa,
dom Ojca, niebieskie Jeruzalem, raj:

„To, czego ani oko nie widziało,
ani ucho nie słyszało,
ani serce człowieka nie zdołało pojąć,
jak wielkie rzeczy przygotował Bóg
tym, którzy Go miłują”

(1 Kor 2, 9)

(KKK 1027).

Z powodu swej transcendencji
Bóg nie może być widziany takim,
jaki jest, dopóki On sam
nie ukáže swojej tajemnicy
dla bezpośredniej kontemplacji
ze strony człowieka
i nie uzdolni go do niej.
Kontemplacja Boga w chwale niebieskiej
jest nazywana przez Kościół
„wizją uszczęśliwiającą”:

To będzie twoją chwałą i szczęściem:
być dopuszczonym do widzenia Boga,
mieć zaszczyt uczestniczenia
w radościach zbawienia i wiekuistej światłości
w towarzystwie Chrystusa Pana, twego Boga...
Cieszyć się w Królestwie niebieskim
razem ze sprawiedliwymi i przyjaciółmi Boga
radością osiągniętej nieśmiertelności
(Św. Cyprian, Epistulae 56, 10, 1: PL 4, 357 B).
(KKK 1028).

Święci w chwale nieba
nadal wypełniają z radością
wolę Bożą w odniesieniu do innych ludzi
i do całego stworzenia.
Już królują z Chrystusem;
z Nim „będą królować na wieki wieków”
(Ap 22, 5; por. Mt 25, 21. 23)
(KKK 1029).

Polecenia:

1. Scharakteryzuj sąd szczegółowy.
2. Podaj definicję nieba.
3. Wyjaśnij znaczenie „wizji uszczęśliwiającej”.
4. Samodzielnie rozwiń stwierdzenie, że niebo to doskonałe zjednoczenie z Chrystusem.
5. Wyjaśnij, jak rozumiesz myśl św. Jana od Krzyża:
„Pod wieczór naszego życia będziemy sądzeni z miłości”.

Dziękuję za uwagę!

Krółuj nam, Chryste!